

Márti Koch: Záróra után

A poharakat törölgettem. Valami nagyot csattant. Hatalmas káromkodás. A ballonkabátos főszer meggörnyedve bújt be a félig leeresztett redőny alatt. Nem egyenesedett fel. Nehezen jutott el a pultig. Felküzdötte magát az egyik bárszékre. Nem szóltam. Csak a falióra ketyegett.

– Konyakot. Duplát, ha kérhetem – mondta köszönés helyett. – És ne tegye el az üveget.

– Már bezártunk – válaszoltam.

– Ne csinálja. Nem kérném, ha ... – torzult el az arca.

– Ember, jól van? – léptem ki a pult mögül.

– Igen – nyögte. – Csak adjon inni.

Próbálta magát kihúzni a széken. Bal kézzel a pohár után nyúlt. Jobb kezét szorosan a teste előtt tartotta.

– Megtenne nekem egy szívességet? Indítsa el a felvételt a telefonján. Az enyém összetört.

Csaposként hozzá voltam szokva a furcsa emberekhez és a furcsa helyzetekhez. Bólintottam. Megitta a konyakot és újratöltötte a poharat. Akkor vettem észre, hogy véres a kabátujja. Beszélni kezdett.

– Ne állítsa le a felvételt, akármi történik.

Az ügyvédet én lőttem le. Ma este elmentem az irodájába. Meg akartam zsarolni. Aztán másképp alakult. Egyedül találtam, ahogy terveztem. Nálam volt a sárga boríték. Benne az eredeti szerződéssel. A pendrive is nálam volt. Az a senkiházi a puccos irodájában a puccos íróasztala mögül a szemembe röhögött. Még arra sem méltatott, hogy tagadjon. Láttam, hogy a fiókba nyúl. Nem hagyott más választást. Az első lövés a falba ment, a második a mellkasába. De én is bekaptam egyet.

Az ügyvéd titkárnője egy Kőris utcai bérelt garzonban lakott. Valaki más nevén. Kíváncsiságból nézett bele a főnöke nyitva maradt széfjébe ebédidőben. A régi szerződést, a raktári kamera másolatát és a könyvelő noteszét találta benne. Belapozott, és rögtön tudta, hogy nagyon sokat ér. De a dolgok nem úgy alakultak, ahogy várta. Rettegett. A pendrive-ot és a szerződést egy hosszú levéllel együtt elküldte nekem. Kérte, segítsék. Két héttel később váratlanul meghalt.

A raktári felvételen jól felismerhetők voltak a könyvelő emberei. Kegyetlenül csattantak az ütések a sofőr testén. A vérét és a fogait köpködve vallotta be, hogy mit tett a gyerekekkel. A kamera éjfél után négy perccel rögzítette a pillanatot, amikor a sofőr összeesett. Az egyik férfi belerúgott, de már nem mozdult. A másik férfi a nadrágjába törölte a kezét és köpött egyet. Egy óra múlva az is látszott, ahogy visszajöttek. Kicipelték a hullát a raktárból, és belegyömöszölték egy fekete Volvo csomagtartójába. A verőlegények nem értek oda időben, hogy megmentsek a gyereket. A raktári felvételt az ügyvéd biztos, ami biztos, egy pendrive-ra mentette a kamerarendszerből. Feltehetően azért, hogy sakkban tartsa a könyvelőt.

A fiú a csatornázási telep víztartályában halt meg. A sofőr azt mondta a könyvelő fogdmegjeinek, hogy ő maga zárta rá a gyerekekre a tartály fedelét. A titkárnő kiderítette, hogy a fiú azért halt meg, mert asztmás volt. A sofőr elfelejtette az inhalátort kivenni az

iskolátáskából, mielőtt a sztrádáról a folyóba hajította. Az emberrablásból emberölés lett. A könyvelő nem ment a rendőrökhöz.

A sofőr évekig dolgozott a könyvelőnek. Fuvarozta őt és a családját. Meg a sáros holmit. Tudta, melyik raktár üres, melyikben van csempészáru. Tudta, melyik számla hamis, és hogy mikor érkezik az áru. Melyik rendőr korrupt, és melyik vámos van a könyvelő zsebében. A következőket a titkárnő levele alapján én is csak feltételezem. A sofőr eleinte csak havi kisebb összeget kért. A könyvelő fizetett. Az összegeket gondosan feltüntette a noteszájában. Aztán a sofőr valószínűleg többet akart. A könyvelő meg kidobta. A sofőr másnap az iskola előtt várta a fiút.

Hogy a könyvelő önszántából vagy az ügyvéd zsarolására keveredett-e bele a csempészségbe és a pénzmosásba, azt nem tudom. Évek alatt rengeteg hamis számlát állított ki. A kikötőn át jött az áru. A pénzt átmosták, a hasznát szétszórták. A könyvelő intézte a számlákat, az ügyvéd meg minden mást. Az egész bűnbanda központja a telek volt, ahol a raktárak álltak.

Én örököltém volna, mert a telek a nagyanyámé volt. Meghamisították az aláírását. A könyvelő és a sofőr írtak alá tanúként. A hivatal bejegyezte a tulajdonjogot az ügyvéd cégére. Mama nem akart kiköltözni. Bírósággal fenyegetőzött. Egy szombat éjjel leesett a lépcsőről. Soha nem értettem, hogyan történhetett. Másnap eltűnt a kerítés, egy hét múlva a ház is.

Elhoztam a postáról a sárga borítékot. Pendrive, notesz és a levél. A titkárnő mindent leírt, amit tudott. Többek között, hogy a nagyanyám nem írt alá semmit. A nő biztatott, hogy jogom van bosszút állni. Kért, ha lehetőség lesz rá, érte is tegyem meg. Megtettem.

A férfi kitöltötte a konyak maradékát.

– Ez sem segít. Nagyon fáj – szűrte a szavakat a fogai között.

Nagy sárga borítékot húzott elő a belső zsebéből. Felnyögött. Előre dőlt, a feje koppant a pulton. Aztán lassan lecsúszott a bárshékről és elterült a padlón. Hívtam a mentőket. Ők a zsarukat. Odaadtam nekik a felvételt meg a borítékot.

Ami történt, megtörtént. A többi a rendőrség dolga.